

Rainer Maria Rilke

VYŠEHRAĐ

Okna plná dáleka

Okna plná dálek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Rainer Maria Rilke
Okna plná dalek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rainer Maria Rilke

Okna plná dálek

vybral a přeložil Radek Malý

VYŠEHRAĐ

Translation © Radek Malý, 2026

Illustrations © Jan Hísek, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3496-3

ISBN e-knihy 978-80-267-3502-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3507-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3508-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Živote tajuplný, ze mě tkaný

a z mnoha neznámých mi látek – zdali
dáš mi znát: Hlas můj chce teď vznášet chvály,
má mysl všemu otevřela brány.
Chceš-li mne ranit, rozetni jak srpy
vedví mé srdce, ať to pocítí,
vypal mi žářem zrak, ať nesvítí;
věřím, že rostu pokaždé, když trpím.
A chci růst, a to stůj co stůj, to vím.
Za vlasy vzhůru táhni mě, mou mysl,
do klína země vtlač mé malíky!
Dej sebe poznat, vlastní smysl.
Tuším to: Ty jsi veliký.
Nenech mne zemřít, nežli zvím,
jak smrt se vlastně s tebou střetá.
Je ona protikladem světa?
Je spásou jeho?
Je částí tebe, života jediného?
Vždyť myslet na ni mohu jenom – v *žití*.
Nemusíš říkat, co pravda je, co klam,
jen rač mi naznačiti
a protkat mě tou stejnou nití,
jíž ty jsi protkán sám.

Večer

Pomalů večer různé šaty zkouší,
které mu drží starých stromů lem;
díváš se: s tebou světy dva se loučí,
jeden jde k nebi, druhý táhne zem;

nenechají tě, který musíš váhat,
napospas temnu jako ztichlý dům,
ani tak jistě věčnost zapřísahat
jak hvězda, která stoupá k nebesům –

a nechají zrát (bez všech znamení)
tvůj život, majestátný, tápající,
jenž, chvíli v kleci, chvíli chápající,
v tobě je hvězdou, pak zas kamením.

Jsem doma někde mezi dnem a snem,

kde dětem spánek sálá z rudých tváří,
kde usedají spolu večer staří
a kamna žhnou a svítí pokojem.

Jsem doma někde mezi dnem a snem,
kde zvony večer jasně doznívají
a dívky o studnu se opírají
jaté tou hudbou v těle znaveném.

Mám lípu rád, s ní propojený jsem;
a všechna léta, jež v ní dech svůj tají,
v tisících větví zas se dotýkají
a procitají mezi dnem a snem.

Můj rodný dům

Tu vzpomínku nezahladí
čas, jenž dětství vzdálit chtěl,
kdy jsem v modrém salonu si
první knížky prohlížel.

Tam, kde ke štěstí mi stačí
s panenkou si moci hrát,
celou v stříbře, a kde v pláči
učil jsem se počítat.

Kde jsem prvně přičich k světu
básní – temný hlas mě zval,
kde jsem si na parapetu
s tramvají a loďkou hrál.

Kde mi děvče odnaproti
z hraběcího paláce
mávalo... Čas vášně krotí,
dům teď jakoby spát chce.

Plavá dívka, jež se smála,
když hoch vzdušným polibkem
zdravil, už se odebrala
tam, kde smích je upřen všem.

Vlast

Věz, kdo bloudíš bez domova,
že se jednou setkáš s ním,
jedna vlast nás přijme znova,
jediná vlast – země klín.

Toho, kdo se zrána noří
do polštářů v lůžku svém,
toho, komu kvůli hoři
spánek odlét před jitem.

Toho, kdo se díval z výšek,
z paláců ven výhled měl,
toho, kdo si z větví tiše
prostou chýši vystavěl.

Toho, koho zlaté štěstí
slaví třpytem radostným,
toho, komu starost z cesty
šla, když nechtěla být s ním.

Putuješ-li bez domova,
neproklínej osud svůj,
jedna vlast tě přijme znova –
země klín, to pamatuj;

Dá ti klín, ač strasti kladou
pasti; dá ti věčný klid.
Dá ti dům – i se zahradou,
pod květy se můžeš skrýt.

Anděl

To příkré čelo nepřipustí nic,
co omezuje tíží břemene;
neb jeho srdcem kráčí vzpřímeně
cosi, co krouží, věčně vcházejíc.

Hluboká nebe jsou mu plna postav,
každá smí volat: přijď a zkoušej znát –
a z jeho lehkých dlaní prosím odstav
svou tíhu. Neboť přišel by jich řad

za noci k tobě vyzkoušet tě v boji,
prošli by domem jako hněvný sen;
a chytli by tě jako tvůrci tvoji
a vylomili by tě z formy ven.

Noční nebe a pád hvězd

Nesmírné nebe, vznešené a jsoucí,
zásoby prostor pro svět, jímž lze plout.
My, příliš blízko na to nevšimnout si,
vzdálení příliš na to nahlédnout.

Vtom padá hvězda! Naše přání s ní,
užaslý pohled, o odpověď prose.
Co začalo? Co právě skončilo se?
Co zaviněno? A kde smíření?

Jsme sami, máme strach,

oporou vzájemně jsme si,

každícké slovo jak lesy

před cestou stojí v tmách.

Naše vůle je vítr ten,

jehož nás žene dech;

neboť sami jsme touhou jen,

dlící ve květech.

Dům

Dům tiše stojí, jako by se zalek
poslední tmy, jež bere hvězdám svit.
Však jeho okna jsou už plná dalek
a plná jitra, jež chce velkým být.

Dům ví, co bude, pak, i za chvíli –
v zahradě, ještě zpola bdící –
a schody, zázrak možná čekající, –
se nemýlí...

Podzimní den

Pane: je čas. Dnes rok se naplnil.
Krok hodin slunečních tvůj stín ať chrání,
ať dují plání vichry ze všech sil.

Posledním plodům v jižním poledni
dvou dnů pak příkaz uzrát, ať jsou plné
až po okraj, a všeň pak v žhavé vlně
do ztěžklé révy sladkost poslední.

Kdo dům teď nemá, nebude v něm spát.
Kdo teď je sám, ten dlouho bude ještě,
bude bdít, číst a dlouhá psaní psát
a alejemi budou ho pak hnát
jako list sem, tam neklid, vítr s deštěm.

Podzim

Padají listy z dálek nicoty,
jako by v nebi vadly skryté sady;
padají dolů v zamítavém gestu.

Přetěžká Země pádem hledá cestu
za nocí z hvězd všech do své samoty.

Padáme všichni. I ta ruka má.
Padá i druhá: pád je v každé paži.

Přece je Jeden, kdo ty pády stráží
tak mocně jemně svýma rukama.

Advent

Vítr jak pastýř žene stáda
sněhových vloček polesím
a mnohá jedle už by ráda
zářila zbožným světlem svým;
tak naslouchá. U bílé cesty
pak větví staví větru hráz
a roste – tak si cestu klestí
vstříc noci tajů plných krás.

Noci tak bělostně se skvějí,

že věci ze stříbra jsou teď.

A hvězda zatřpytí se, hled',

jak pastýře by záblesk její

k novému Jezulátku ved.

Z démantů zrnka prachu sklouzla

a zasypala zem. Ta skví

se v mihotavém tajemství.

Tu v srdcích koná svoje kouzla

potichu víra bez kaplí.

Předjaří

Tvrdost je pryč. Vlídnost náhle lehá
na šed' luk, tak odhalených teď.
Malé vody jinak znějí; něha
hledající vlastní střed

sahá na zem, šmátrá prostorem.
Cesty ukazují do daleka.
Náhle spatříš strmost, jež až leká,
v prázdném stromě – nový vjem.

Večerní sad je zmámil chvíli

a naslouchají kamsi ven.

„Ruce máš jako hedváb bílý...”

Tu užasla: „To říkáš jen...”

Vstoupilo cosi do zahrady,

aniž by zaskřípala mříž,

a důkaz toho, co je tady,

ve chvění růží ucítíš.

V cizím parku

Borgeby gård

Dvě cesty: nikoho tam nevedou.
Však někdy, v myšlenkách, tě jedna zmámí
a jdeš dál. Pocit zbloudilosti máš;
když náhle v rondelu se ocitáš
zas o samotě s kamenem ti známým
a zas tvé oči ono jméno čtou
a zase prstem přejíždíš rok smrti
svobodné paní Brity Sofie.
Proč nález ten tě vždycky znovu zdrtí?

Proč jako tehdy poprvé ti je,
co ještě čekáš od těch vlhkých míst
ve skrytu jilmů, stinných, opuštěných?

A jaká síla svádí tě si číst
v záhonech jasem slunce prozářených,
jak jméno vzácné růže hledal bys?

Co postáváš? Co slyší tvoje uši?
A proč pak vidíš, ztracen ve své duši,
kol floxu kroužit můry, noční hmyz.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Okna plná dálek***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.